Απλοποιήστε την ζωή σας! (Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 19 Αυγούστου, 2013

Οι κοσμικοί λένε: “Καλότυχοι αυτοί που ζουν στα παλάτια και έχουν όλες τις ευκολίες”. Αλλ’ όμως μακάριοι είναι αυτοί που κατόρθωσαν να απλοποιήσουν την ζωή τους και ελευθερώθηκαν από την θηλειά της κοσμικής αυτής εξελίξεως των πολλών ευκολιών, ίσον των πολλών δυσκολιών, και απαλλάχθηκαν από τον φοβερό άγχος της σημερινής εποχής μας. Αν δεν απλοποιήση την ζωή του ο άνθρωπος, βασανίζεται. Ενώ, αν την απλοποιήση, δεν θα έχη αυτό το άγχος.

Ένας Γερμανός μια φορά στο Σινά είπε σε ένα Βεδουϊνάκι που ήταν πανέξυπνο: “Εσύ είσαι έξυπνο, μπορείς να μάθης γράμματα”. “Και μετά;” τον ρωτάει εκείνο. “Μετά θα γίνης μηχανικός”. “Και μετά;” “Μετά θ’ ανοίξης ένα συνεργείο αυτοκινήτων”. “Και μετά;” “Μετά θα το μεγαλώσης”. “Και μετά;” “Μετά θα πάρης και άλλους να δουλεύουν και θα έχης πολύ προσωπικό”. “Δηλαδή, του λέει, να έχω έναν πονοκέφαλο, να βάλω άλλον έναν πονοκέφαλο και μετά να βάλω και έναν άλλον; Δεν είναι καλύτερα τώρα που έχω ήσυχο το κεφάλι μου;” Ο περισσότερος πονοκέφαλος είναι από αυτές τις σκέψεις, να κάνουμε αυτό, να κάνουμε εκείνο. Αν ήταν πνευματικές οι σκέψεις, θα ένιωθε κανείς πνευματική παρηγοριά και δεν θα είχε πονοκέφαλο.

Τώρα και στους κοσμικούς τονίζω πολύ την απλότητα. Γιατί πολλά από αυτά που κάνουν, δεν χρειάζονται και τους τρώει το άγχος. Τους μιλάω για την λιτότητα και την ασκητικότητα. Συνέχεια φωνάζω: “Απλοποιήστε την ζωή σας, για να φύγη το άγχος”. Και τα περισσότερα διαζύγια από ‘κει ξεκινούν. Πολλές δουλειές, πολλά πράγματα έχουν να κάνουν οι άνθρωποι και ζαλίζονται. Δουλεύουν και οι δύο, πατέρας και μάνα, αφήνουν και τα παιδιά εγκαταλελειμμένα. Κούραση, νεύρα – μικρό θέμα, μεγάλος καυγάς – αυτόματο διαζύγιο μετά, εκεί φθάνουν. Αν απλοποιούσαν όμως την ζωή τους, θα ήταν και ξεκούραστοι και χαρούμενοι. Αυτό το άγχος είναι καταστροφή!

Μια φορά βρέθηκα σε ένα σπίτι που ήταν όλο πολυτέλεια και, καθώς συζητούσαμε, μου είπαν: “Ζούμε στον Παράδεισο, ενώ άλλοι άνθρωποι στερούνται”. “Ζήτε στην κόλαση, τους λέω. “Άφρον, ταύτη τη νυκτί” (Λουκ. 12, 20), είπε ο Θεός στον πλούσιο. Αν ο Χριστός με ρωτούσε: “Πού θέλεις να σε βάλουμε, σε μια φυλακή ή σε ένα σπίτι σαν αυτό;” θα έλεγα: “Σε μια σκοτεινή φυλακή”. Γιατί η

φυλακή θα με βοηθούσε. Θα μου θύμιζε τον Χριστό, θα μου θύμιζε τους αγίους Μάρτυρες, θα μου θύμιζε τους ασκητές που ήταν στις οπές της γης, θα μου θύμιζε καλογερική. Η φυλακή θα έμοιαζε και λίγο με το κελλί μου και θα χαιρόμουν. Αυτό το δικό σας τι θα μου θύμιζε και σε τι θα με βοηθούσε; Γι' αυτό οι φυλακές με αναπαύουν καλύτερα όχι μόνον από ένα σαλόνι κοσμικό αλλά και απ'ένα ωραίο κελλί μοναχού. Χίλιες φορές στην φυλακή παρά σε ένα τέτοιο σπίτι".

Κάποτε που είχα φιλοξενηθή στην Αθήνα σ' έναν φίλο μου, με παρακάλεσε να δεχθώ έναν οικογενειάρχη πριν φωτίση, γιατί άλλη ώρα δεν ευκαιρούσε. Ήρθε λοιπόν χαρούμενος και συνέχεια δοξολογούσε τον Θεό. Είχε και πολλή ταπείνωση και απλότητα και με παρακαλούσε να εύχωμαι για την οικογένειά του. Ο αδελφός αυτός ήταν περίπου τριάντα οκτώ ετών και είχε επτά παιδιά. Δυό το ανδρόγυνο και άλλοι δυό οι γονείς του, εν όλω έντεκα ψυχές, και έμεναν όλοι σε ένα δωμάτιο. Μου έλεγε με την απλότητα που είχε: "Όρθιους μας χωράει το δωμάτιο, αλλά, όταν ξαπλώνουμε, δεν μας παίρνει, είναι λίγο στενόχωρα. Δόξα τω Θεώ, τώρα κάναμε ένα υπόστεγο για κουζίνα και βολευτήκαμε. Εμείς έχουμε και στέγη. Πάτερ μου, ενώ είναι άλλοι που μένουν στην ύπαιθρο". Η εργασία του ήταν σιδερωτής. Έμενε στην Αθήνα και έφευγε πριν φωτίση, για να βρεθή εγκαίρως στον Πειραιά όπου εργαζόταν. Από την ορθοστασία και τις πολλές υπερωρίες τα πόδια του είχαν κιρσούς και τον ενοχλούσαν, αλλά η πολλή αγάπη του προς την οικογένειά του τον έκανε να ξεχνάη τους πόνους και τις ενοχλήσεις. Ελεεινολογούσε μάλιστα τον εαυτό του συνέχεια και έλεγε ότι δεν έχει αγάπη, γιατί δεν κάνει καλωσύνες σαν Χριστιανός, και επαινούσε την γυναίκα του ότι εκείνη κάνει καλωσύνες, γιατί εκτός από τα παιδιά και τα πεθερικά της που φρόντιζε, πήγαινε και έπαιρνε τα ρούχα από τους γέρους της γειτονιάς, τα έπλενε, τους συγύριζε και τα σπίτια, τους έφτιαχνε και καμμιά σούπα. Έβλεπε κανείς στο πρόσωπο του καλού αυτού οικογενειάρχη ζωγραφισμένη την θεία Χάρη. Είχε μέσα του τον Χριστό και ήταν γεμάτος χαρά και το δωμάτιό του γεμάτο από παραδεισένια χαρά. Ενώ αυτοί που δεν έχουν μέσα τους τον Χριστό, είναι γεμάτοι από άγχος, και δυό άνθρωποι να είναι, δεν χωράνε μέσα σε έντεκα δωμάτια. Ενώ οι έντεκα αυτοί άνθρωποι με τον Χριστό, χωρούσαν μέσα σ' ένα δωμάτιο.

Ακόμη και πνευματικοί άνθρωποι, όσους χώρους και να έχουν, βλέπεις να μη χωρούν, γιατί μέσα τους δεν έχει χωρέσει ο Χριστός ολόκληρος. Αν οι γυναίκες που ζούσαν στα Φάρασα έβλεπαν την πολυτέλεια που υπάρχει σήμερα, ακόμη και σε πολλά Μοναστήρια, θα έλεγαν: "Θα ρίξη ο Θεός φωτιά να μας κάψη! Εγκατάλειψη Θεού!" Εκείνες μάζευαν τις δουλειές τάκα-τάκα. Πρωί-πρωί έπρεπε να βγάλουν τα γίδια, μετά να συμμάσουν το σπίτι. Ύστερα πήγαιναν στα εξωκκλήσια ή μαζεύονταν στις σπηλιές, και μια που ήξερε λίγα γράμματα διάβαζε το Συναξάρι του Αγίου της ημέρας. Μετά δωσ' του μετάνοιες, έλεγαν και την ευχή. Και δούλευαν, κουράζονταν. Μια γυναίκα έπρεπε να ξέρη να ράβη όλα τα ρούχα του

σπιτιού. Και τα έρραβαν με το χέρι. Μηχανές του χεριού λίγες είχαν σε καμμιά πόλη, στα χωριά δεν είχαν. Αν υπήρχε στα Φάρασα όλο και όλο μια μηχανή του χεριού. Έρραβαν ακόμη και του άνδρα τα ρούχα και ήταν πιο άνετα, και τις κάλτες τις έπλεκαν στο χέρι. Είχαν γούστο, μεράκι, αλλά τους περίσσευε και χρόνος, γιατί τα είχαν όλα απλά. Οι Φαρασιώτες δεν κοιτούσαν λεπτομέρειες. Ζούσαν την χαρά της καλογερικής. Και αν, για παράδειγμα, η κουβέρα δεν ήταν καλά στρωμένη και κρεμόταν λίγο από την μια μεριά και έλεγες: “Σιάξε την κουβέρτα”, θα σου έλεγαν: “Σε εμποδίζει στην προσευχή σου;”

Αυτήν την χαρά της καλογερικής οι άνθρωποι σήμερα δεν την γνωρίζουν. Νομίζουν ότι δεν πρέπει να στερηθούν, να ταλαιπωρηθούν. Αν σκέφτονταν οι άνθρωποι λίγο καλογερικά, αν ζούσαν πιο απλά, θα ήταν ήσυχοι. Τώρα βασανίζονται. Άγχος και απελπισία στην ψυχή. “Ο τάδε πέτυχε που έφτιαξε δυο πολυκατοικίες ή που έμαθε πέντε γλώσσες κ.λπ.! Εγώ δεν έχω ούτε ένα διαμέρισμα, δεν ξέρω ούτε μια ξένη γλώσσα. Ωχ, χάθηκα!” Έχει κάποιος ένα αυτοκίνητο και αρχίζει: “Ο άλλος έχει καλύτερο. Να πάρω και εγώ”. Παίρνει το καλύτερο, ύστερα μαθαίνει ότι άλλοι έχουν αεροπλάνα ατομικά και πάλι βασανίζεται. Τελειωμό δεν έχουν. Ενώ άλλος που δεν έχει αυτοκίνητο, όταν δοξάζη τον Θεό, χαίρεται: “Δόξα τω Θεώ, λέει, ας μην έχω αυτοκίνητο, έχω γερά τα πόδια μου και μπορώ να περπατήσω. Πόσοι άνθρωποι είναι με κομμένα πόδια, δεν μπορούν να εξυπηρετηθούν, να βγουν έναν περίπατο, θέλουν έναν άνθρωπο να τους υπηρετή, ενώ εγώ έχω τα πόδια μου!” Κια ένας κουτσός που λέει: “Και άλλοι που δεν έχουν και τα δυό πόδια;” και αυτός χαίρεται.

Η αχαριστία και η απληστία είναι μεγάλο κακό. Ο κυριευμένος από υλικά πράγματα είναι κυριευμένος πάντα από στενοχώρια και άγχος, γιατί πότε τρέμει μην του τα πάρουν και πότε μην του πάρουν την ψυχή. Μια μέρα ήρθε ένας πλούσιος από την Αθήνα και μου λέει: “Πάτερ, έχασα την επαφή με τα παιδιά μου, έχασα τα παιδιά μου”. “Πόσα παιδιά έχεις;” του λέω. “Δύο, μου λέει. Τα μεγάλωσα με το πουλιού το γάλα. Τι ήθελαν και δεν το είχαν! Ακόμη και αυτοκίνητο τα πήρα”. Από την συζήτηση βγήκε ότι είχε και αυτός δικό του αυτοκίνητο και η γυναίκα του δικό της και τα παιδιά δικό τους. “Ευλογημένε, του λέω, εσύ, αντί να λύσης τα προβλήματά σου, τα μεγάλωσες. Τώρα θέλεις ένα μεγάλο γκαράζ για τα αυτοκίνητα, έναν μηχανικό να τον πληρώνης τετραπλάσια, για να τα διορθώνης, χώρια που κινδυνεύετε και οι τέσσερις κάθε στιγμή να σκοτωθήτε. Ενώ, αν είχες απλοποιήσει την ζωή σου, θα ήταν ενωμένη η οικογένειά σου, θα καταλάβαινε ο ένας τον άλλο και δεν θα είχες αυτά τα προβλήματα. Δεν φταίνε τα παιδιά σου τώρα, εσύ φταις που δεν φρόντισες να δώσης άλλη αγωγή στα παιδιά σου”. Μια οικογένεια τέσσερα αυτοκίνητα, ένα γκαράζ, έναν μηχανικό κ.λπ.! Ας πάη ο άλλος λίγο αργότερα. Όλη αυτή η ευκολία γεννάει δυσκολίες.

Άλλη φορά ήρθε ένας άλλος οικογενειάρχης στο Καλύβι -ήταν πέντε άτομα η

οικογένειά του- και μου λέει: “Πάτερ, έχουμε ένα αυτοκίνητο και σκέφτομαι να πάρουμε άλλα δύο. Θα μας διευκολύνη”. “Και πόσο θα σας δυσκολέψη το σκέφτηκες; του λέω. Το ένα το βάζεις εκεί σε μια τρύπα, τα τρία πού θα τα βάλης; Θα θέλης ένα γκαράζ και μια αποθήκη για καύσιμα. Θα διατρέχετε τρεις κινδύνους. Καλύτερα να έχετε ένα και να περιορίσετε τις εξόδους σας. Θα έχετε χρόνο να δήτε τα παιδιά σας. Θα έχετε την ηρεμία σας. Η απλοποίηση είναι το παν”. “Δεν το σκέφθηκα αυτό”, μου λέει.

- Γέροντα, μας είπε κάποιος ότι δυό φορές δεν μπορούσε να σταματήση τον συναγερμό του αυτοκινήτου. Την μια φορά, γιατί είχε μπη μια μύγα, και την άλλη, γιατί είχε μη ο ίδιος αντικανονικά στο αυτοκίνητο.

- Μαρτυρική είναι η ζωή τους, γιατί δεν απλοποιούν τα πράγματα... Οι περισσότερες ευκολίες δυσκολίες προξενούν. Οι κοσμικοί πνίγονται από τα πολλά. Έχουν γεμίσει ευκολίες-ευκολίες και έκαναν την ζωή τους δύσκολη. Αν δεν απλοποιήση κανείς τα πράγματα, μια ευκολία γεννάει ένα σωρό δυσκολίες.

Όταν ήμασταν μικρά, κόβαμε το καρούλι στις άκρες, βάζαμε μια σφήνα μέσα και κάναμε ένα ωραίο παιχνίδι και χαιρόμασταν μ’ αυτό. Τα μικρά παιδιά χαίρονται με ένα αυτοκινητάκι πιο πολύ από ό,τι ο πατέρας τους, όταν αγοράζη μερσεντές. Αν ρωτήσης ένα κοριτσάκι: “Τι θέλεις, ένα κουκλάκι ή μια πολυκατοικία;” να δης, θα σου πη: “Ένα κουκλάκι”. Και τελικά τα μικρά παιδιά γνωρίζουν την ματαιότητα του κόσμου.

- Γέροντα, τι βοηθάει περισσότερο, για να καταλάβη κανείς αυτήν την χαρά της λιτότητος;

- Να συλλάβη κανείς το βαθύτερο νόημα της ζωής. “Ζητείτε πρώτον την Βασιλείαν του Θεού...” (Ματθ. 6, 33). Από εκεί ξεκινά η απλότητα και κάθε σωστή αντιμετώπιση.

(Απόσπασμα από το βιβλίο "ΛΟΓΟΙ Α’ – ΜΕ ΠΟΝΟ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΝΘΡΩΠΟ")

(Πηγή ηλ. κειμένου: gerontes.wordpress.com)